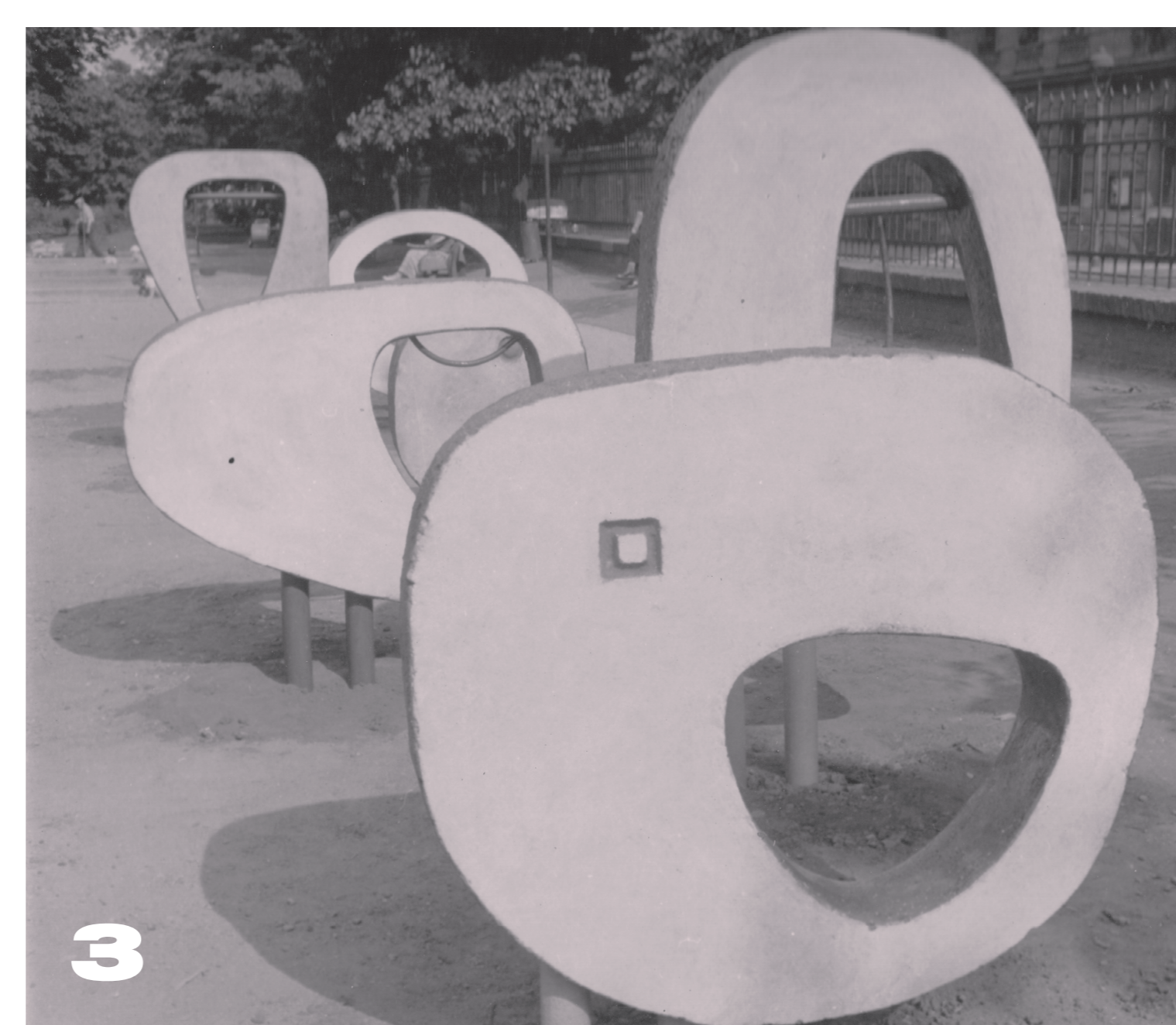
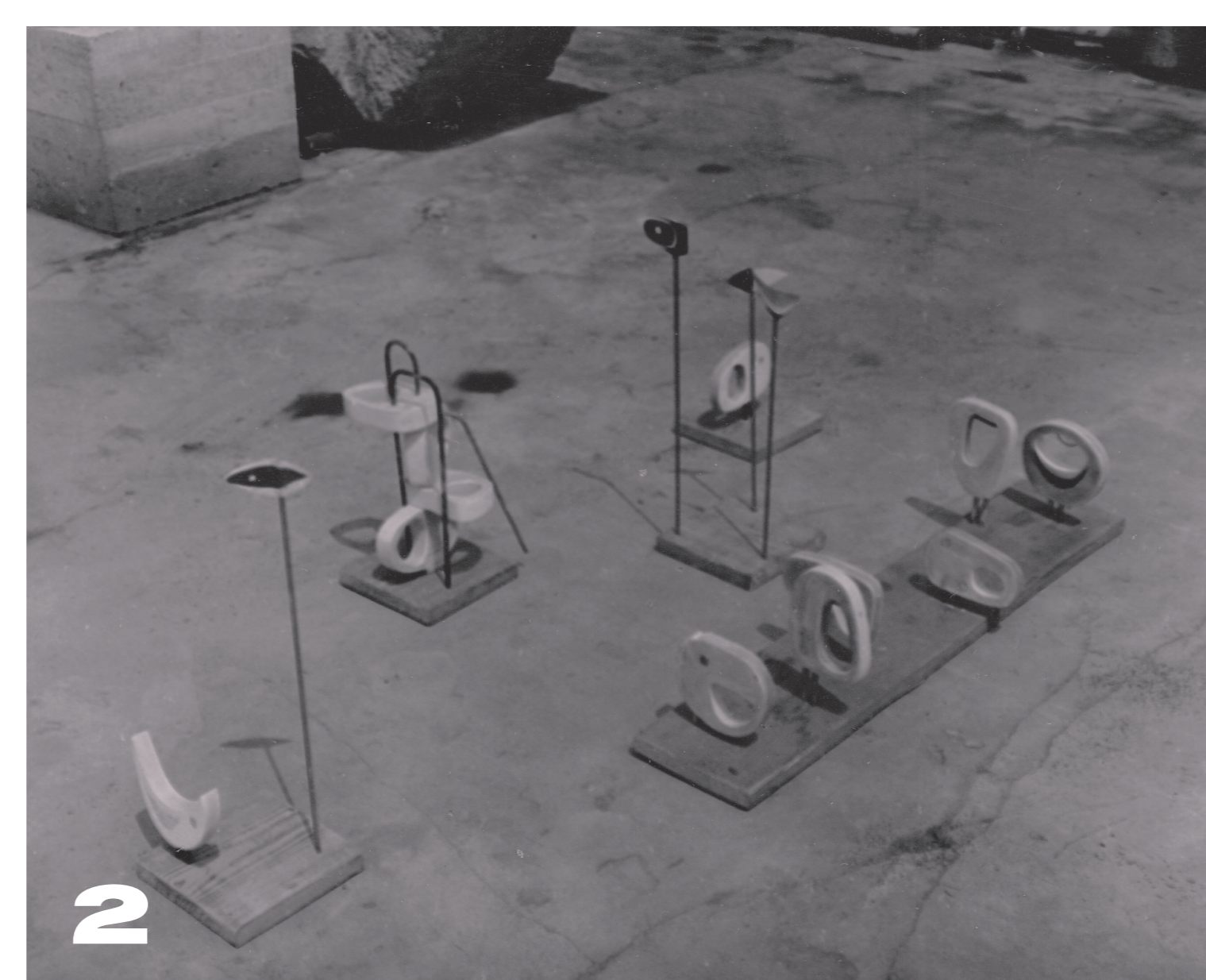

Eva Kmentová a Olbram Zoubek dětem 1961

Dětské hřiště ve Stromovce je dílem sochařů Evy Kmentové a Olbrama Zoubka. Společně navrhli prolézací věž a osm nízkých prolézaček, které doplnili čtyřmi tyčemi na šplhání. Věž a prolézačky vydusali z betonu, jako tyče použili lešenářské trubky, které doplnili plechovými štíty. Některé plochy věže a prolézaček natřeli bílou barvou, drobné plastické detaily na bocích prolézaček zdůraznili sytými barvami. Plechové štíty, které se na tyčích otáčely, pomalovali z obou stran různými barvami. Segmenty prolézací věže a samostatné prolézačky vyrobili na dvorku svého prvního ateliéru na Židovských pecích a v létě roku 1961 je osadili ve Stromovce. Investorem hřiště byl tehdejší Obvodní národní výbor Prahy 7, na provedení dohlížela umělecká komise Českého fondu výtvarných umění. Hřiště sloužilo dětem více než padesát let v téměř původní podobě. Dnes je považováno za doklad výtvarného citění raných šedesátých let minulého století, kdy v tvorbě pro dětská hřiště panovala podstatně větší míra svobody než ve výstavních síních. Na současné podobě hřiště se v roce 2017 podíleli: architekt M. Rössler, R. Daněk, sochař J. Grec a stavební firma Gartensta plus s.r.o. Obnova byla konzultována s autorem O. Zoubkem.

1 Eva Kmentová a Olbram Zoubek na dvorku prvního ateliéru na Židovských pecích **2** Maketa dětského hřiště ve Stromovce, 1961

3, 5 Prolézačky na dětském hřišti ve Stromovce, 1961 **4** Dětské hřiště ve Stromovce za denního provozu, 1961

Eva Kmentová (1928–1980) se narodila v Praze, ale do obecné školy chodila v Jevanech. Žila tam pět let s babičkou a získala hluboký vztah k přírodě, který ovlivnil její budoucí sochařskou tvorbu. Za války chodila do Školy bytového průmyslu v Praze, kde učil řezbářství její otec František Kment. Po válce studovala na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v sochařském ateliéru profesora Josefa Wagnera, kde poznala Olbrama Zoubka. Provádala se za něho v roce 1952. První samostatnou výstavu uspořádala Eva Kmentová v roce 1963 v Alšově galerii v Praze. Zpočátku dělala sochy hlavně z betonu a cementu. V polovině šedesátých let začala otiskovat části těla, kusy dřev a oblázky do sochařské hlíny a otisky odlévala do sádry. V roce 1971 vystavila řadu sádrových odlitků svých chodidel na jednodenní výstavě *Stopy* v Galerii Václava Špály. Sádra byla jejím nejoblíbenějším sochařským materiálem až do poloviny sedmdesátých let, kdy ji oslabil nemoc. V závěru života pracovala převážně s papírem a hodně kreslila. Papírové objekty, kresby a frotáže vystavila na své poslední výstavě v roce 1979 v Semilech. Souborné výstavy svého díla se nedožila; první se konala v Opavě v roce 1989 a druhá v pražském Mánesu v roce 2006. Její dílo je zastoupeno v Národní galerii v Praze, v Museu Kampa – Nadaci Jana a Medy Mládkových, v Galerii hlavního města Prahy, v mimopražských i zahraničních galeriích. Některé realizace pro architekturu, na nichž spolupracovala s významnými českými architekty, jsou dodnes k vidění v Praze, v Brně a v Liberci.

Olbram Zoubek (1926–2017) se narodil v Praze. V roce 1945 absolvoval reálku v Praze-Žižkově a poté studoval na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze u profesora Josefa Wagnera, kde poznal Evu Kmentovou. Po svatbě žili a pracovali společně v ateliéru na Židovských pecích v Praze 3 a živili se restaurováním. V roce 1958 se stali členy tvůrčí skupiny Trasa a podnikli první cestu do Řecka, která ovlivnila Zoubkovu tvorbu na celý život. Od druhé poloviny šedesátých let se věnoval především figurální plastice, své sochy dusal z cementu, reliéfy odléval z olova. V lednu 1969 sejmul posmrtnou masku Jana Palacha. O rok později osadil bronzový náhrobek na Palachův hrob na pražských Olšanech, který záhy odstranila a zničila Státní bezpečnost. Od roku 1974 restauroval s malíři Václavem Boštíkem a Stanislavem Podhrázským a sochařem Zdeňkem Palcrem sgrafita renesančního zámku v Litomyšli. Tato práce trvala sedmáct let. V roce 1989 se aktivně účastnil listopadového převratu. Začal znovu vystavovat a realizovat práce v architektuře – k nejvýznamnějším patří Pomník obětem komunismu na úpatí pražského Petřína. Na přelomu let 2013 a 2014 vystavil v Jízdárně Pražského hradu výběr ze své celoživotní tvorby. Získal četné ceny a vyznamenání, mj. Státní cenu – medaili za zásluhy od Václava Havla v roce 1996. V roce 2015 mu byl udělen titul Rytíř české kultury. Jeho dílo je zastoupeno ve státních galeriích a v soukromých sbírkách. Největší soubor jeho prací je vystaven ve stálé expozici ve sklepení litomyšlského zámku.